Brookings Intézet / Brookings Institution

BROOKINGS

A Brookings Intézet az Egyesült Államok egyik legrégebbi kutatóintézete, non-profit gondolati műhely, amely a közpolitikák teljes spektrumát átfogó, magas színvonalú kutatási és oktatási tevékenységet végez. A szervezet székhelye Washington D.C.-ben található. Az intézet kutatási tevékenységének fókuszában elsősorban a társadalomtudományok állnak, azokon belül is a közgazdasági, az államigazgatási és a nemzetközi politikai diszciplínák. Az Egyesült Államokban működő think tank-ek közül a Brookings publikációt idézi leggyakrabban az amerikai sajtó.

A Brookings Intézet országos szintű feladatok kutatásával foglalkozik, így – az ország egyik legjelentősebb agytrösztjeként – az elmúlt 90 évben meghatározó volt az Egyesült Államok kormánya által folytatott politika kialakításában. Az intézet számos amerikai elnök programjának kidolgozásához járult hozzá, részt vett az ENSZ megszervezésében, valamint a Marshall-segély megtervezésében is.

Az intézet kiadói tevékenységet is folytat: a negyedévente megjelenő *Brookings Buletin*en, a féléves megjelenésű *Brookings Papers on Economic Activity*n és az *Annual Report*on felül a Brookings kutatói számos könyvet és újságcikket is publikálnak.

(Az intézet rövid története) A Brookings születését 1916-ra teszik, amikor reformerek egy csoportja, élén Rober S. Brookings-szal, megalapította a Kormányzati Kutatások Intézetét (Institute for Government Research) – ez volt az első magánszervezet az Egyesült Államokban, amely nemzeti szintű közpolitikai problémákkal foglalkozott. Az intézetalapító Robert Somers Brookings (1850–1932) létrehozott még két testvérszervezetet: a Közgazdaságtudományi Intézetet (Institute of Economics) és a Robert Brookings Iskolát (Robert Brookings Graduate School). A két intézet és a Brooking Iskola 1927-ben olvadt egybe Brookings Intézet néven.

Az Intézet első elnökének Harold Moultont, a Chicago-i Egyetem professzorát választották meg, akinek szakterülete a háború utáni államadósság tanulmányozása volt. A Brookings közgazdászai nagy szerepet játszottak az amerikai költségvetési hivatal (U.S. Bureau of the Budget) megalapításában. A hivatal létrehozását akkoriban a valaha bevezetett legnagyszerűbb kormányreformnak titulálták.

A második világháború idején a Brookings Intézet szakemberei segítettek a kormánynak a konfliktussal kapcsolatos problémák elemzésében, valamint a háború utáni helyzet rendezésére vonatkozó elképzelések kialakításában. A világégés után Leo Pasvolsky, a Brookings embere, aki a külügyminisztériumban is dolgozott, nagy szerepet játszott abban, hogy megvalósuljon Franklin D. Roosevelt elnök álma, az Egyesült Nemzetek Szervezetének megalapítása. Az intézet közreműködött a Marshall-terv kialakításában is, amelynek célja a háborúban porig rombolt Európa újjáépítése volt.

Nem sokkal az 1960-as elnökválasztás előtt, Laurin Henry, a Brookings kormányzati tanulmányok szakértője megjelentette *Presidential Transitions* című könyvét, hogy segítsen a leendő elnöknek a zökke-

nőmentes kormányalakításban, függetlenül attól, hogy Kennedy vagy Nixon nyeri meg a választásokat. A könyvet a Brookings által az elnökjelöltek számára készített titkos tanulmányok sora követte.

1966. szeptember 29-én, a Brooking Inzézet alapításának ötvenedik évfordulóján Lyndon B. Johnson elnök mondott beszédet, amelyben elmondta, hogy a Brookings több mint magánszervezet, a Brookings egy jelentős nemzeti intézet, amely, hogy ha nem létezne, ki kellene találni.

1971-ben az intézet elkezdte a szövetségi költségvetés tanulmányozását, és különböző programok részletes elemzését készítette el, annak érdekében, hogy tájékoztassa az országot, valamint, hogy segítsen a kongresszus költekezéseinek lefaragásában. Három évvel később az intézet közbenjárásának köszönhetően megalakult a Kongresszusi Költségvetési Hivatal. A Hivatal első elnökének Alice Rivlint, a Brookings egyik kiváló közgazdászát választották meg.

Richard Nixon elnöksége alatt a Brookings kapcsolatai erősen megromlottak ugyan a Fehér Házzal, a hetvenes évek második felétől azonban az intézet visszanyerte befolyását. Az adócsökkentés és a kormányzati hatékonyság került a közgazdasági kutatások központjába, hozzásegítve a republikánus kormányt ahhoz a programhoz, amely az amerikai gazdaságot új pályára állította.

Az 1980-as évek elején Joseph Pechman, az intézet közgazdasági tanulmányok programjának igazgatója keményen küzdött az amerikai adótörvény teljes körű megreformálásáért. 1986-ban Pechman kutatásának köszönhetően beiktatták a Tax Reform Act-et, mely nagy hatással volt az Egyesült Államok gazdaságára.

Az 1990-es években a Brookings Intézet, hogy megerősítse a fővárosi régiókat és a városokat, új generációs stratégiákat alakított ki, ugyanis a szövetségi kormány a szociális programjainak nagy részét áthárította a városokra és államokra. Az intézet munkatársai részt vettek Clinton elnök történelmi jelentőségű jóléti reformjának kialakításában is.

A 2001. szeptember 11-i terrorista merényleteket követően az intézet szakemberei javaslatokat dolgoztak ki hírszerzési műveletek kialakítására és az anyaország biztonságának fokozására.

A Brookings jelenleg a három legbefolyásosabb közpolitikai intézet közé számít az Egyesült Államokban. Súlyát érzékelteti az is, hogy a kongresszus tagjai a Brookings tanulmányait idézik harmadik leggyakrabban a hasonló szervezetek kiadványai közül.

(Az intézet működése) A Brookings Intézet kezdetben három fő területre koncentrálta kutatásait: a külpolitikai kutatásokra, valamint a kormányzati és gazdaságpolitikai tanulmányokra. Mivel interdiszciplináris kutatásokkal foglalkozik, a három fő terület nem mindig különült el egyértelműen. Jelenleg a Brookings-nak öt nagy kutatási programja van: közgazdaság, kormányzat, külpolitika, globális gazdaság és fejlesztés, ill. urbanisztika.

Az intézet elnöke Strobe Talbott, aki a Clinton-adminisztráció alatt külügyi államtitkár volt, a Yale Egyetemen tanszékvezető, és napjaink egyik vezető külpolitikai szakértőjének számít.

A külpolitikai kutatásokat Carlos Pascual, az Egyesült Államok volt kijevi nagykövete vezeti. A kuratórium tagjai között olyan neves embereket találunk, mint pl. Kenneth Duberstein republikánus szenátort, Ronald Reagen volt személyzetügyi vezetőjét, vagy Lawrence Summers-t, aki Bill Clinton alatt volt pénzügyminiszter, majd a Harvard elnöke lett.

A Brookingson belül számos kutatóközpont működik, amelyek például a Közel-Keletre vagy más funkcionális területekre, mint például az oktatáspolitikára koncentrálnak.

Az intézetben dolgozó kutatók többsége az egyetemek világából jött, de időnként kormányzati pozíciókat is vállalnak. Pél-

dául James Steinberg, aki a Brookings külpolitikai programjának volt igazgatóhelyettese, dolgozott a Nemzetbiztonsági Tanácsnál is. Az Intézetnél egyébként mind demokrata, mind republikánus szimpatizáns kutatók is dolgoznak, tehát mondhatjuk, hogy a Brookings elfogulatlan, pártoktól független think tank.

A Brookings számos módon terjeszti elemzéseit és közpolitikai ajánlásait. Fontosabb kutatásainak eredményeit könyvekben és kutatási jelentésekben publikálja. Néhány éve, mikor az intézet vezetői rájöttek, hogy a döntéshozóknak nincsen idejük hosszú könyveket és kutatási jelentéseket olvasni, elkezdték eredményeiket rövidebb és tömörebb kivonatok formájában publikálni (Policy Briefs). A Brookings után számos más intézet is így tett.

A kutatók közvetlenül kommunikálják eredményeiket a kongresszusi meghallgatások alkalmával a döntéshozók felé, vagy személyes konzultációk és találkozók alkalmával, amikor is lehetőségük nyílik a kongresszusi vezetőknek személyesen bemutatni eredményeiket. Természetesen kommunikálnak a közvélemény felé is, főként kerekasztal-beszélgetések és fórumok, előadások formájában.

A Brookings televízió, rádió és a nyomtatott médiának adott interjúkon keresztül, valamint sajtókonferenciák, beszédek és tudományos folyóiratokban megjelentetett cikkeken keresztül kommunikál. A Brookingsnak saját stúdiója van, ahol fogadja a tévéseket, rádiósokat az interjúkra. A médiával való kapcsolattartásban fontos szerepet játszanak azok a „média útmutatók", amelyeket a Brookings és több más intézet is kiadott, amely segítséget nyújt az újságíróknak abban, hogy könnyen megtalálják azt a kutatót, akinek az általuk vizsgálni kívánt témához kapcsolódik a kutatási területe.

(A pénzügyi források) A Brookings Intézet működését eredetileg az alapító Robert S. Brookings finanszírozta. Az ötvenes években a Rockefeller és a Ford alapítványok komoly összeggel támogatták az intézetet, azóta a Brookings szilárd pénzügyi alapon áll. 2006-ben például 302 millió dollár volt az intézet vagyona, amely nagyrészt adományokból, alapítványi támogatásból, vállalatoktól, magánszemélyektől továbbá a Brookings Institution Press a Közpoltikai Iskola (Center for Public Policy Education) bevételeiből származik.

Az intézethez rendszeresen érkeznek adományok különböző alapítványoktól, ezek a bevételek 83%-át tették ki 2006-ban. A legnagyobb adományozók között van például a Ford Foundation, a Brown Foundation, a Living Cities Inc., és az Annie E. Casey Foundation is. Az intézet állandó megrendelői között tudhatja az Egyesült Államok, Japán és az Egyesült Királyság kormányait is, bár a kormányzati megrendelések csupán a bevételek 2%-át tették ki 2006-ban.

A pénzügyi szabályok biztosítják, hogy a támogatók ne legyenek semmilyen befolyással az intézet munkájának és a kutatásainak eredményeire.

(Szűcs Mária Fanni)

Források:

- A Brookings Institution honlapja: http://www.brookings.edu
- A Brookings Institution története: http://www.brookings.edu/about/History.aspx
- Andrew Rich [2005]: War of ideas – Why mainstream and liberal foundations and the think tanks they support are losing int he war of ideas on American politics. Stanford Social Innovation Review. http://www.ssireview.org/pdf/2005SP_feature_rich.pdf
- The Brookings Institution: a Think Tank of Good Feelings http://www.voltairenet.org/article30065.html